

ning til et enkelt Distrikt ikkun have Retsvirkning inden for det Distrikt, for hvilket Vedtægten gælder. Hjemmelen til Forhandling af Kød og Kødvarer inden for en Kommune indeholdes udelukkende i den for Kommunen gældende Vedtægt, og herefter er det ordentligvis kun vedkommende Kommunes eget Kontrolstempel, der giver den nævnte Ret, hvorimod Varer, der allerede ere undersøgte i andre Kontrollkredse, ikke i Kraft af den saaledes stædfundne Undersøgelse kunne forlanges indførte i en anden Kommune. Ifølge de gældende Sundhedsvedtægter vil en saadan Undersøgelse kun undtagelsesvis blive taget for fyldestgørende af Indførsels-Kommunen; men det indførte Kød bliver som Regel ved Indførselen at stemple paa ny og Afgift herfor at erlægge uden Hensyn til mulig tidligere Stempling og Afgift.

Det vil næppe kunne nægtes, at den beskrevne Ordning set fra det hele Samfunds Standpunkt er ensidig og under nærværende Forhold, hvor Kødforbruget i alle større Kommuner kun kan dækkes ved Hjælp af Indførsel fra andre Kommuner, maa virke hæmmende paa Kødomsætningen i det interkommunale Forhold. For Landbruget og Slagterierne har det i en Aarrække været af følelig Betydning, at Adgangen til Afsætning særlig af Slagteriernes Affaldsprodukter vanskeliggøres ved Fordringen om efterfølgende Kontrol og Afgift — et Forhold, der tilstrækkeligt har givet sig Udtryk i Svineslagteriernes gentagne Bestræbelser for at opnaa Lempelser i de af den københavnske Sundhedsvedtægt opstillede Betingelser med Hensyn til Indførsel af Affaldsprodukter af Svin. Ligeledes synes det over for Ønskeligheden af at aabne Befolkningen i en større By, som f. Eks. København, Adgang til saa billigt som muligt at erholde et saa vigtigt Næringsmiddel som det her omhandlede forbundet med stor Betænkelse at opretholde en Ordning, der hæmmer Konkurrencen og dermed vistnok fordyrer Næringsmidlet, saafremt det ikke af sanitære Grunde maatte være tvingende nødvendigt. Men herved bør det formentlig komme i Betragtning, at den i sanitær Henseende mest betryggende Ordning altid vil være den, der henlægger Kontrollen til selve Slagtningsteden; kun naar der paa dette etableres en betryggende Kontrol, vil der for Konsumenterne kunne opnaas en virkelig Garanti mod indført sundhedsfarligt Kød, og selv om en saadan Ordning vel ikke i alle Tilfælde lader sig indføre, idet det ikke eller dog ikke for Tiden maatte kunne lade sig gøre at underlægge al Slagtning her i Landet Kontrol, vil en delvis Gennemførelse af Principet, der fra et sanitært Standpunkt vil overflødiggøre enhver Efterkontrol og Afgift for samme, dog efter Kommissionens Formening være at foretrække for den nuværende Ordning. Som en væsentlig Anke mod denne maa foruden Mangelen paa Ensartethed med Hensyn til Kontrollens Indretning og dens praktiske Udførelse paa de forskellige Steder (manglende fælles Overtilsyn) særlig fremhæves den kommunale Kødkontrols Berettigelse til at underkende de Afgørelser, der af Dyrslæger, som i Henhold til Lov af 22. Marts 1897 af Staten ere ansatte ved Eksportslagterier, træffes med Hensyn til Slagteriprodukters Beskaffenhed. Det er indlysende, at dette lige overfor Udlandet er vel egnet til at svække de paagældende Dyrslægers Auctoritet og dermed til at skabe Mistillid til de af dem afgivne Erklæringer, der betinge Udførsel af fersk Kød m. m. her fra Landet.

II. Vende vi os dernæst til de i Eksportens Interesse givne Forskrifter, der indeholdes i Lov af 22. Marts 1897 og den dertil sig sluttende Bkg. af 5. Oktbr. d. A. ang. Udførsel af Hornkvæg, Faar og Svin i slagtet Tilstand, da lader det